

գԵՂԱՎՈՐԱԾՈՒԹԻՒՆ

Ցեղաստանության վերաբերյալ փաստաթղթերի
զանազան կեղծումներ Գերմանիայի
արտօնության կողմից

2001 թ. սեպտեմբերի 9-ին գերմանացի անվանի հրադարակախոսությունը գերմանական «Դեր Շտիգել» հանաչված հանդեսի նախկին խմբագիր Պարոն Վոլֆգանգ Գուտը Բեռլինում զեկուցում ուղարկած գերմանացի աստվածաբան Յոհաննես Լեփսիուսի «Գերմանիան եւ Հայաստանը 1914-1918 թթ.» աշխատության մեջ հրադարակած ոլլվանագիտական փաստաթուրի հետ կատարված կեղծիների վերաբերյալ՝ Այդ աշխատությունը ղետք է հերիեր անզլուսախոնական եւ Ֆրանսիական մամուլի մեղադրանները, թե Գերմանիան նույնություն ունեցած է հայերի ցեղասովանության համար, եթե նրա նախաձեռնողը չէ: Լեփսիուսի փաստաթուրը Փարիզում ընթացող խաղաղության հաստաման բանակցությունների վրա, որոնք ի վերջո հանգեցրին Վերսալի դայմանագերին, ղետք է ունենային Գերմանիայի համար նոյաստավոր ազդեցություն:

Թեեւ Լեփսիուսի աշխատու-
թյունը բուրժերի կատարած հայերի
ցեղաստանությունն այնուեւ է
վավերագրում, որ ցեղաստանու-

թյան փաստի վերաբերյալ ոչ մի
կասկած չի հարուցում, միաժա-
մանակ նա բազմաթիվ փա-
տարդերի կեղծման միջոցով
փաստորեն ջնջում է Գերմանիայի
դատասխանատվության բոլոր
հետեւը: Սակայն այդ մեթենայու-
թյունների մեծ մասի հեղինակն
ակնհայտորեն ոչ թե Լեփսիուսն է,
ինչուս նույն է Գուսթը, այլ Գեր-
մանիայի արտամին գործերի նա-
խարարությունն ինքը, բանի որ
Լեփսիուսն իր փաստարդերը
սեղծել է բացառապես հիմնվե-
լով այն դատեանների վրա, որոնք

Նրան տրամադրել է արտզուծնախարարությունը՝ նախօրով փոփոխելով դրանից վճռորոշ հասկածներով։ Նրանից տղավորություն են ստեղծել, թե իբր գերմանական ռայխը հանձն է առել հայերի խնամքը եւ փորձել է դաշտանության տակ առնել նրանց, ինչ- և ան որ կարողացել է։

Սինջեր ինտերնետում (www.armenocide.de, ինչպես նաև www.armenocide.net) մինչ այժմ հրադարակված փաստաթղթերի բնօրինակները (բոլոր կարենոր փաստաթղթերը բարգմանված են անզիերեն) գրեթե հակառակն են

աղացուցում: Դրանք, օրինակ, դարունակում են Գերմանիայի այն ժամանակվա ռայխսկանցլեր Բերման-Հոլվեզի դարձ հրահանգը, որ դեմք չէ հայերին որեւ ու շադրություն դարձնել: Բերման-Հոլվեզը, ուստի դարձ մերժելով դեսպան Վոլֆ Մեսերնիխի դահանջը բացեիրաց խարազանել ցեղաստանությունը, նշել է. «Մեր միակ նորատակն է Թուրքիային մինչեւ դատերազմի ավարտը դահել մեր կողմը, անկախ նրանից, հայերը դրանից կկործանվեն, թե ոչ»:

Բնօրինակներն աղացուցում են
նաեւ, որ գերմանացի սղաները
ուզմական հարծակումներ են
գործել հայ խաղաղ բնակչության
վրա: Նրանցից մեկը՝ Շոյբեներ-
Ռիխստերը, մերժել է գրոհել այստես
կոչված խռովարար հայկական
գյուղը Թուրքական իր գործերի մի-
ջոցով (թուրք սղաները ստանձնե-
ցին նրա առաջադրանքը): Մեկ ու-
րիշը դրուսական հրետանու սղա-
Վոլֆսիլ Փոն Ռայխենբերգը, ու-
մանցի գեներալ Ֆահրի հետ զն-
դակոծել է Ուրֆայի հայկական
քաղամասը եւ իր թուրք գործընկե-
րոց հետ համեր ունի լուրի նաև

կողմից սեւալես ստորացվող
թաթարները»: Մի այլ տեղ նա հա-
յերին դատկերում է որպես «ան-
հուսալի եւ անբան», բացի այդ
նրանց մեջ չեն եղել «մեր ընկալ-
մամբ իսկական եւ բազմակողմա-
նի կրթված ու զարգացած ան-
ձինք»: «Բնածին ծուլության դա-
ճառով» նրանց «մասչելի չեն մշա-
կութային առաջադիմությունը»:

Ակնհայտորեն Լեփսիուսը կեղծիների մեծ մասին տեղյակ չէր, ինչդես նույն Գուսարը, եւ նա իւստերն ամբողջովին կենտրոնացրէ Երևանու վազերացնելու ցեղասպանությունը գերմանական փաստաթթերով, որի վերաբերյալ Գերմանիայի արտգործնախարարությունը դարձյալ բարյացակամությունը չցուցաբերեց: Պայման այդ ուղղությամբ ակնհայտորեն կլամել է Նրա ուժերը, քանզի վերսուզման համար վստահ Նրա ոչ միայն ուժերն են անբավարար, այլեւ ժամանակն է սուր եղել, քանի որ ամբողջ աշխատամբը դատրասվել է ընդամենը մի քանի ամսվա ընթացքում:

ԱՏԵՓԱՆ ԹՈՒԾԵՑՅԱՆ
Փաւարան
Ընթիւն

Մեծ եղեռնի նահատակ Իգնաշինս արք. Մալոյան

Վեցերս մամուլը հրատարակեց հաղորդագրություն, որ ս. թ. հոկտեմբերի 8-ին Վաշինգտոնի Սուրբ Պետրոս հրատարակում Հռոմի դադ Հովհաննես Պողոս 2-րդը հանդիսավոր արարողությանը Երանելիների շարժն է դասել Սարշենի հայոց կաթոլիկ առաջնորդ, 1915 թ. ցեղաստանության զոհ դարձած Իգնատիոս արքեպիսկոպոս Սալոյանին: Կարծում են՝ ընթերցողներին կիետարրի, թե ով է Իգնատիոս Սալոյանը:

Դայ եկեղեցին դարեւ շարունակ եղել է ազգադահանանան կարեւուր գործոններից մեկը: Դայ հոգեւորականությունը մեր ժողովրդի համար օրհասական դահերին միշտ նեցուկ է եղել նրան եւ կրել առաջին հարվածը: Բացառություն չին նաև 1915-23 թթ. Դայոց մեծ եղեննի տարիները, երբ ամենադաժան եւ սարսափելի տանջաններով սովանում էին հատկապես հայ հոգեւորականներին, որոնք, հավատիմ մնալով իրենց երդմանը, տաժանակիր մահը գերադասում էին հավատուացությունից: Կարելի է նման բազում օրինակներ բերել, սակայն մենք կխոսենք Սարշինի արք, Իգնատիոս Մալոյանի մասին:

Սարհինը. Դիարբենի (Տիգրանկերտ) նահանգում, Յայ կարուիկ նվիրապետության թեմերից ամենահինն էր, որի գրեթե ողջ հայ բնակչությունը (ըստ 22000 հոգի) կաթոլիկ էր: 1915 թ. Սարհինի կաթոլիկ հայերի առաջնորդն էր Իգնատիոս արք: Սալոյանը: Նա ծնվել է 1869 թ. ապրիլի 8-ին, Սարհին քաղաքում: Նախնական կրությունը ծննդավայրում ստանալուց հետո՝ 1883 թ. մտել է Զմբառի դաստիարքական կղերանոցը, որտեղ 1896 թ. քահանա է ծեռնադրվել, առաջ վերադարձել ծննդավայր: Այսուհետու ժամանակ այնտեղ դաւանավարելուց հետո անցել է Կ. Պոլիս Եկարգավել կաթոլիկ դատիարքարանի քարտուղար, առաջ մեկնել Եզիդուսու որդես Ալեքսանդրիայի փոքրանորդ: Տարիներ հետո Կ. Պոլիս

Յարուածեցի, կսոր-կսոր ըրտ զիս,
Ես չեմ ուրանար իմ քիսունեայ հա-
ւասի».²

Մրազանին առաջնորդում են
բանտ, որտեղ նա ենթարկվում է
խսմնելի անարգանքների, ամեն
տեսակի տանջանքների. զազանա-
բար զանակոծելուց հետո այցա-
նով նրա եղունգներն են լաւում.
Այդ ամենը գերաղայծառը ան-
ոռունչ տանում է. Դունիսի 9-ին նրա
մորն արտօնվում է տեսակցել զա-
վակին, սրբազն իր հարազատին
չխիրեցնելու համար մի ակնարկ
անգամ չի անում իրեն բաժին հա-
սած տանջանքների մասին:

Դունիսի 10-ին, հինգաբթի օրը
առավոտյան 417 հոգուց եւ 12 Վար-
դամեսներից բաղկացած ըղթայ-
կադ քարավանը լուր եւ դանդաղ
առաջ էր ընթանում Մարտին քաղա-
քի մեջ տողուայով։ Քարավանը ը-
ջաղատված էր հարյուր քաղաքա-
դակ զինվորներով՝ ոստիկանադես
Մենուի թեյի զիսավորությամբ։
Գերադայնա Մալոյանը, զիսա-
բաց ու բոկոտն, ըղթայակադ, եր-
կարյա օղակները դարանցին,
կաղնիկադ, ըջաղատված երկու
ոստիկաններով, խալում էր քար-
վանի հետեւից Շնայած իր ծերնա-

կաղերին նա կարողացավ իր վեցին օրինությունը հղել իրենց հոգին ի մահ ճանադարձող հավատացյալ ժողովրդին, իր եղիսկողութական բաղադրիչին:

Սակայ արլարիս:
Սահկան բարավանը, դուրս գա
լով բաղամից, աստիճանաբար հա-
վելով, շարժվում է դեմի Տիգրա-
նակեր: Մենառի բեյի խլամանս
լու առաջարկը 400-ի կողմից
միաբերան մերժվեց. «Պիտի մե-
նինք, բայց ոիհի մեռնինք Յիսու-
քիսոսի համար».³

Եթ եղերակով բափորը մոտ ցավ Զարզավան բերդին, Այճ-Անս ր կոչվոր աղբյուրի մոտ Մալոյա սրբազնը, Վերջին խոսի թույլ վուրյուն ստանալով, իր ժահանս ների հետ օրջեց խարավանի շարք րով, Վերջին արծակումը սկեց, գերազուն միսիթարաններով խրս խուսեց մահապարտներին: Դես արթեղիսկողոսը մի հաց սրբազն ծեց, եւ ժահանաները սուրբ մասունքը բաժանեցին հավասար գյալներին հապուրեցին:

յալաւոյն ողակորդելով Արանց
Պատմում են,⁴ որ սուրբ խորհրդ
ղահին մի թանձր ամոլ է շօպալու
տել հակատացյալներին Արանց ք
լորովին անտեսանելի դարձնելու⁵
մահմեդականների աչին: Աստվա-
հանկարծ հյուսել էր այդ ժողով ս
բազան իրերը հեթանոսների աչին
ծածկելու համար: Դեսազայու-
ներկա գՏնվող թուրքերը ղետի
Վկայեն, որ այդ ղահին մի զայլ
էի բուրմունի են զգացել:

Այս սուրբ արարողությունից հետո Սբ Ամենափառ քառականից զատեց Երկու խումբ, որոնք առանձին առանձին դեմքի մահ ճանապարհ կատարեցին: Մասամբ (204 հոգի) գրադայնածին հետ աշրունակեցին Երեսն ճանապարհը: Երկու ժամանակակից հետո մասնակիությունը հետո Երանց հասան Տիգրան Մատուցիչ չորս ժամ հետու գտնակերտից կող խորահատակ մի ծոր, որտեղ Արքազանին զատեցին, իսկ մեջամբ բոլորն անխսիր բնաջնջված դին: Նրանց կրօնական հաստատությունը եւ մահը հիացել է անզամ այդ անհետին ալևանական:

ավարառու լրդերին:

անգամ եւս խոստանում է խնայել
Մրբազանի կյանքը, եթե նա հավա-
տափոխ լինի:
Ի դատասխան սառը մերժուա-
ստանալով, այդ դահիճը հարձակ-
վում է գերաղայծառի վրա, վայրա-
գործն փորում նրա աշխերը, աղա-
մորուից բռնելով գլխատում նրան-
եվ արթեղիսկողոսն ընկնում է ա-
րյան լճի մեջ: Նա մահացած էր...
Սարշինի սիրելի եւ լաջ առաջնոր-
դը 46 տարեկան էր եւ 4 տարվա ե-
ղիսկողոս... Ոճրազործները ցսա-
դում են Տիգրանակերտ քժիւկնե-
րին ստորագրել տալու, թե իր գե-
րաղայծառ իգնատիոս Սալոյանի
ճամփորդության ընթացքուն կա-
հասած մահը սրի կաթվածի հե-
տեւան էր...

Սա ընդամենը մեկ օրինակ էր. մի հայ քրիստոնյայի դաժան ճակատագիր. Իսկ Մեծ եղեղոնի զոհ հայ հոգեւորականների թիվը հասնում է ուրոց երկու հազարի: Նրանք բոլոր են ճահատակվել են հանուն հավասի, հանուն ազգի: Այս արժանակու հայ քրիստոնյա Վարդապետին Երանելինների շարքը դասելը Հռոմեացի կողմից եւս մեկ ժայլ էր Հայոց ցեղասպանության դատապարտման գործում:

1. Թեղողիկ, Գողգորա հայ հոգեւորա կանութեան, Նիւ Եռլ, 1985, է 277
 2. Նազեան Յովհաննես արք., Յուշեց ը Մերձաւոր Արեւելի 1914-1921 օրանի բաղաբական-կրօնակա դեմքերուն մասին, Պէյրութ, 1960 էջ 368
 3. Նազեան Յովհաննես արք, «Յու ժեր...», էջ 371:
 4. Նույն տեղում:

Նոդիս խորհուրդ առավ, եր կարդացի Արմեն Սարգսրու սյամի «Ժամերգությունը»: Բանատեղծի հոգու աշխով տեսած խաղան ուրիշ է: «Ամեն աղոթրանի խաղան արքնանում է մահու ու սովորակ խանճարութում եւ լվացվում է առավոտվա ցողաքարախ ժամերգությամբ, եւ անուշահոս ծիրայուղով օծվում է, եւ հասունանում ինչ-որիս երեխա... Եկ դատարագ են մատուցում արեզակն ու լուսինն անվեց»: Ափա սա է Ավետյաց Երկիրը, որ երազով տեսնում է դոեսը, այն Երկիրը, որ Տերյանն ու Չարենցը եւ մինչ այդ մեր դատմության հետուներում կոչել են Նախրյան: «...Ես մանկան Շնան այս աշխարհ եկա եւ

Երկնային ուժեր են հարկավոր: Ուրիշ ճանաղարի չկա, խնի որ, «Այս դատեազմն ամենից սարսափելին է, ուկու եւ փառի դատեազմը մարմնական միամիտ ու աղաս հոգիների դեմ, երբ ոգու սով է ուղարձ համարած... /Այս դատեազմն ավելի սարսափելի է, խան դարսիկի, թուրի, Յոռմի դեմ կովելը, երբ Եկեղեցիները շատ են քնակելի մներից եւ թագավորները զինվորականներից շատ են, եւ համամետեր տվյալ են առանց մասնություն է հազարության վեցա, եւ թե ծերնակում են, ես եմ լոկ ծերմակում: /Մայրս կլվանա իմ ուրեք նորից իր մարդության փոքրիկ առվակի մեջ... /Առանց թեզ, մայր իմ, ասա, ուրիշ որտե՞ղ գտնեն ես կոհակվող լույսի փոքրիկ մի Մեղրազես»: Ահա հավիտենական մի հարց, որ Եթիսա մնացած բոլոր որդիները տալու են մայր մնացած մայրերին: Սիր նույն ակունիցից է բխում Արմենի նաեւ հայրականը:

հավաքացությունը:
- ԱԲՀ ամենահոգեարագա էն մշա-

«Առև Մովսիսյանը մեր օջախի քարեարն է ամենալայն առումով։ Սարդոց չի սղասում իրեն խնդրեն. նա նրանկարութեն տեսնուած է ամեն ինչ հոգու աշերով։ Վերանորոգում, ժինարարական աշխատանքներ, նյութական օժանդակություն չխավոր ընտանիքների երիտասարդին, նվերներ՝ հազուած, խաղալիիներ։ Այս ամենը լուծելու համար քարի սիրս եւ կազմակերպչական աշխատանքի ձիր դեմք է ունենալ», ասում էնի առաջին 56 մասուր-մանկադարստե

սեպ այլ թիվ 30 օրուն աշխատավոր
զի Վարիչ Գոհար Գալստյանը եկ ավել
լացնում է. «Այն, որ Երեխաները այս
տեղ են գալիս Վերջապես ասֆալտա-
դաշված ճանաղարիով՝ նույնութեան
ուն Մովսիսյանի սրացակ Վերաբեր
մունիքի արդյունքն է»:

Այցելուս և նաև հասայսի լադայմաններուն գտնվող «Արաքիշ» (թիվ 38) մսուր-մանկապարտեզ: Մեծ կանաչազարդ տարած, սորիշ եւ խաղահրադարակներ՝ տարբեր տարինի խնդրերի համար: Բարվով է նաև ժենի վիճակը: Վարիչը՝ Լառտա Դայրամետեյանը ժեօնում է: «Մենք ենք ընտել մեր համայնքի ավագանու կազմը եւ լինելու սիստեմի: Կանեն արտապուտել է հնա

սիրավել: Կյանես աղացնոցը է խջ
չեն անի իշխանավոր այրեց, կանի մե
ավագանին, հանձին Առն Մովսիսյա
նի և նրա նմաների»:

Երկայացված է ՀՀ դետական մրցանակի **Երկիր հզնող երգեր**

Արմեն Մատիրոսյանի «Ժամկերպություն» ժողովածուն

մանկան նման զնալու են, Տեր, բայց
Դու ինձ ասա, թե խանի խալ է մնում
անելու Արքայությանը հասմելու հա-
մար»: Ծկարծեն, թե բանասեղծը
Երկրայինից, մարմնականից վերա-
նալով, նոռանում է Երկիրն ու մարմ-
նականը: Բնակ այդուս չէ: Նրա
բաղծանեն ու բարձրանալու իր անծի
փրկության համար չէ, խանի որ չի մո-
ռանում ցածում «Առանց օդի խեղո-
վող» եւ «Առանց լուսի խարխա-
փող» եղբայրներին: «Սայրիները
ծանր են, մեղմաննան ծանր, և ու
նունց մեջ ապրող հոգիները իի-
վանդ եւ բանտարկյալ, անկարող են
արդեն առաջնորդել: ...Տեղա, իմ
բար, տեղա եւ տար, եւ ցերմացնող,
իմ ուրբերի ծաղկուն թերթիկներին
արեգակ է սառել»: ...Օրը ցերեկով
կորցնում են իմ դիմագիծը, գիշերը
գտնում երազների մեջ... Չախ են թե-
վում, ճեղթե անրութելի, անրութելի
վերեր աջ ու ակիակ վրան նոռացու-
թյան մոխրի ժեղքեր: Կյանիը ողբա-
յակառ, մահը ողբայազեր: ...Քերի
է, բաց բողնեն դատուհանը հոգուս,
Բարձեսի ժամ է եւ արթնացման,
իմ դահապան աստղը երեք անգամ
կանչեց: ...Եկ բաղված, ավաղ,
խորն է թաղված, եւ մեռած, ավաղ,
շատ է մեռած: ...Այիմը բերեց, այիմը
տարակ հավերժությունը: ...Եկ օրերը
նույնն են, երեխաներ են դեռ չօն-
ված, եւ ժամանակը միամիտ երեխա
է: /Ի՞ն կորուսներն ինձ այցելում են
երազներ ուրծած: /Ժամերութամ

տախանը. «ՄԵՐ անցյալի ծովում
ուղկաններ կան ցափի, իբրև դժոխա-
յին վերջին մի դարունակ, որ խառ-
նում են խաղաղ այիններ ծովի այս
էլ հազար տարի եւ շարունակ»: Ծն-
վող օրվա հետ եւ օրվա մեջ, աշխար-
հի արարան ժամին, ծնվում է բա-
նասեղծությունը եւ ջրերի վրա ըր-
ջող լամին, որ Սուրբ Հոգին է, հովա-
նին ու հովանապորն է բանասեղ-
ծության: Այնուհետեւ տեղի է ունենում
փառարանություն. «Լուսաբացի
գունաս դեմքի վրա երգում է դեղձա-
նիկը առավոտվա սաղմոս, եւ մարդը
երգում է առավոտվա սաղմոս: /Ուժ
տու իմ թեւերին, երգում է դեղձանի-
կը. /Լուս տու իմ խոհերին, երգում
է մարդը: Անձեւը երկար ճառագայթ-
երով սղիսակ, լուս է ասեղձնազոր-
ծում դաշտերի վրա, հասկեր դեղին
թիկնոցների մեջ, աղերսում են լուս»:
Սա սկիզբն է, ծնունդը, մնացյալը
կրկնություն է, հավիտենական ըն-
թաց դեմքի այս սկիզբ կոչվող Ան-
կիզը. «Բառեր գնում են դեմքի
մանկություն, եւ մարդիկ գնում են դե-
մքի մանկություն: /...ԵՎ հիշողության
զգեստի միջով թափվում է անձեւը
մանկության: ...Երազանների ուրեմ-
քի վրա համբույրի ննան կաթում է մի
երգ»: Ահա այդ մի երգն է, որ մեսա-
հոլով ընթացով դժոխում է, արյան
հետ մանում Արմեն բանասեղծի սիր-
ությունը եւ արյան ծայնով հնչեցնում է հա-
վիտենության մեջեղին:

մաստությամբ են արժեվավոր, այլ հմայիչ են Հոգու ներգործությամբ: Եվ խանի որ դա այդողես է, որքան ել փորձեմ բննել նրա բանաստեղծությունը, հոգու մասով, անբննելի է մնում: Արյան բաղադրությունը, ինչ խոս, կարելի է հմանալ, մինչդեռ արյան ծայնը, արյան կանչը, արյան աղաղակը սերով սովորակի վրա տեսանելի, ուստի դարձնել չի լինի: Խույնիսկ ընորհված նկարիչը կղծվարանա նկարել Արմենի այն զնուին, որի «ոտերից կաթորում են հոգնած ճամփաները»: Ասելիքը, լեռներից իջնող ջրի նման, գտնում է իր հունը, որ այս դեղինում բանաստեղծական ծեւն է: Խա վասահորեն ծեռք զարկել է բանաստեղծական չափու ծեւերին, ժանրերին, մասնավորապես փորանարմին կտավներին, երթեմնի բանդելով նրանց դասականի օրենքներով կարգված արտահին ըղթաները. կարեւոր տողերի հանգուվանկերը չեն, այլ այն կրակն է, որ նրա հոգու երկնում փայլատակում է կայծակի լույսի մարդությամբ երկրին բաշխելով բանաստեղծությամբ հայտնված երկնային խորհուրդը: Այստեղ նա ցավից ծնվում է ուրախության համար եւ միեւնույն դահին էլ տրմում է աստվածորեն: Արմենի երգը հաց է դասում, իսկ ծեռք եղբայրաբար մարում է կենդանության թարի վրա իջած ժամանակավորի փոշին եւ որդիս մի նոր գանգրահեր տղա իր ծայն-լեզվով կարդում է հավիտենականի գիրը. «Բանաստեղծ ծնված Սակու բաղադրում»: Կարդում եւ ըսնջում է. «...Բայց ինչո՞ւ դու ոււացար, Արմեն, չ» որ բոլորը, ինչը մարգարիտ է, բանաստեղծները հանել են ծովից»: Ահա ին ասելիքը «Ժամերգություն» բանաստեղծությունների ժողովածուի եւ նրա հեղինակ Արմեն Սարշրուսյան բանաստեղծի մասին: Անացյալ աչք, ականջ եւ խոնարհություն ունենայու խնդիր է:

A black and white photograph of a group of children and an older man, likely a teacher, posing for a group photo indoors. The children are seated in the front, and the man is standing behind them. In the background, there is a window and some furniture.

օբյեկտներ: Ակսում են ամենախրահոչվածից, որի անվանումը իսկ ցավալի գուշակենների տեղին է տալիս. «Կորեայի ծոր»... Ոչ, այստեղի բնակինները «Կորեայի որբերը» չեն, այլ համայնքի տարածում բնակվող մի խնի հարյուր մարդ: Վերջեւու է Պետրոս Դուցյանի անունը, կունած մեծանուրա պատճե

Առևով կոչված միջնակարգ դդրոցի փորձիկ տարածմասում ծվաել թիվ 208 մսուր-մանկադարտեզը: Սա համայնքի, թերևս, ամենածանր գոտին է՝ խղափեց մեկուսացված, զրկված խաղաքային տանսողորշից, գերազանցադես աշխատազուրկ, չխվոր բնակիչներով: Մանկադարտեզի վարիչ Սուսաննա Սկրյանը դատում է. «Դժվար է դատկերածնել, ինչ կիներ մեր վիճակը, եթե չիներ Առող Սովորույանի միջամտությունը: Զանք յինայելով, նա սատար է կանգնում մանուկներին. հայրայրում նյութական միջոցներ, լուծում Վերանորոգման, կահույքի, կենցաղային բազում այլ հարցեր. հոգում է հազութեանը 15 հոգի են: Պատահական մարդ չուեց է եւ յի է կարող լինել: Հասարակական այս աշխատանի սկզբունքը՝ սրացավությունն է: Այս իսկ սույնվագի արդարացի է ներել բոլոր անդամների անունները. ամեն մեկն իր ուժեղագույն արդարացի չափով ծառայում է ընդհանուր գործին: Ավագանին, անուուեց, համար գործակցում է համայնքային թեկի Յայույանի հետ: Վերջինիս աշխատանի արդարացիութեն դրվագանի է արժան: Այլ հարց է, որ կան ոչ դյուրին խնդիրներ, որոնք, վսահ են, ժամանակի ըրբացում կգտնեն իրենց լուծումը», սակայն այս պատճեանը անհաջող է:

կու այլ հայցը. Խոփոս է հագիւսիք
եւ ամանորյա Նվերների խնդիրներ...
Բայց այդ, մեր ամբողջ տարածի ա-
ռանց այդ էլ ծանրագույն վիճակում
գտնվող ընտանիքների երեխաները ընդ-
հանրապես կզրկվեին մտու եւ մանկա-
դարտեզ հաճախելուց. Եթե Առող Սով-
ուսիսյանի հետեւողական միջամտությամբ
հաճախման ամենամսյա վարձը 2500
դրամից չնվազեցվեր 1500-ի»:

ରାଷ୍ଟ୍ରମଧ୍ୟ ପରିବହନ ବ୍ୟାବସାୟ

Հայկական վանքերն ու եկեղեցահներն իրանում

Ավ. Խահիալյանի անվ. խղաքային գրադարանում երիտրության 1700-ամյակին նվիրված նիստը կազմակերպվել է Ի հայրենադարձ իրանահայրի մշակութային միության եւ գրադարանի հետ համատեղ։ Միության ստեղծման դատմության եւ գործունեության մասին բացման խոսնում տեղեկություններ հաղորդեց միության նախագահ, արվեստի վաստակավոր գործիչ Երվանդ Սանարյանը։ Ընդառակ գեկուցումով հանդես եկավ դրոֆ. Զանի Միրզաբեկյանը՝ «Դայլական վաները եւ եկեղեցիները Իրանում» թեմայով։ Կեղութելով իրանահայության դատմական անցյալը եւ ներկա կացությունը՝ գեկուցողն Իրանահայ գաղութի ամբողջական նևարագություն տալու հավակնությունը պահպանվելու համար առաջ կազմակերպվել է ԽVII դարից, երբ Շահ Աբասի հայանուաս խղաքականության հետեւանով հայերը հնարավորություն ունեցան կառուցելու վաներ ու եկեղեցիներ, հիմնելու դղրցոններ, դարբականներ։ Իրանահայ գաղութը կայուն համայնքներով (Նոր Ջուղա, Թավրիզ, Թեհրան, Շիրազ) սկսեց լայն գործունեություն ծավալել, եւ հատկացի Նոր Ջուղան դարձավ առեւրաբանեսական կենտրոն։ Իրանահայությունը ուրույն դեմքով ինքնուրույն միավոր է եւ ըստ գեկուցողի սփյուրքահայություն չէ։ Դայրենիի հետ մշամատ եղել է մշակութային տնտեսական կարի մեջ Իրանում այսօտ գործող իրանահայ գրողների, համալսարանականների, «Արարա» մարզամշակութային եւ այլ միություններուն։

նրա գեկուցումը ականատեսի վկայություն է նաեւ: Զանի Սիրզաբեկյանը հանգամանորեն Երևայացրեց Իրանի (հասկաղես Ասրդաբականի, որ հարուս է հարյուրավոր սրբածովներով) հայկական վաճերն ու եկեղեցիները, անդրադարձավ նրանց դասնությանն ու ծակատագրին (իին հեթանոսական սրբավայրի եւ, ըստ ավանդության, Կարդան Մամիկոնյանի քաղման տեղում կառուցված Սր. Թադէի, առաջին անգամ գրավոր աղբյուրներում 1314 թ.-ից հիշատակվող Շործոնի Սր. Ասէվածածին Վաճերին, XVII դ. Սր. Ստեփանոս Վաճային համալիրին եւ այլն):

Իրանի տարածում կառուցված սրբավայրերը եկեղեցիներն ու վանելերը հայկական ծարտարադեսության գոհ հարներից են, որոնք մեզ են հասել դարերի խորից դժվարությամբ եւ այսօր առավել կարու են խնամքի եւ ուղարկության մասն:

A black and white cartoon illustration. On the left, a man with a balding head, wearing a dark trench coat over a light-colored shirt and dark trousers, walks away from the viewer towards the right. He has a pearl necklace and is carrying a briefcase. Next to him, a woman with dark hair tied back with a bow walks in the same direction. She is wearing a light-colored hooded coat. To the right, a woman with long, wavy blonde hair walks away from the viewer. She is wearing a dark bikini top and light-colored shorts. The artist's signature 'M. T. C.' is written in the bottom center of the drawing.

